

“मीठे बच्चे- कदम-कदम श्रीमतमा चल, नत्र मायाले कंगाल बनाउँछ। यी आँखाले धेरै धोका दिन्छन्, त्यसैले यिनो को धेरै-धेरै सम्हाल गर।”

प्रश्न:- कुन बच्चाहरूबाट मायाले धेरै विकर्म गराउँछ? यज्ञमा विघ्नरूप को बन्छन्?

उत्तर:- जसलाई आफ्नो अहंकार रहन्छ, उनीहरूबाट मायाले धेरै विकर्म गराउँछ। यस्तो मिथ्या अहंकार हुनेले मुरली पनि पढ्दैनन्। यस्तो गल्ती गर्नेलाई मायाले थप्पड लगाएर कौडीतुल्य बनाइदिन्छ। यज्ञमा विघ्नरूप ती हुन्, जसको बुद्धिमा परचिन्तनको कुरा हुन्छ, यो धेरै नराम्रो बानी हो।

ओम् शान्ति। रूहानी बच्चाहरूलाई बाबाले सम्झाउनु भएको छ, यहाँ तिमी बच्चाहरू यस ख्यालमा अवश्य बस्नुपर्छ- उहाँ पिता पनि हुनुहुन्छ, टिचर पनि हुनुहुन्छ, सुप्रीम गुरु पनि हुनुहुन्छ। यो पनि महसुस गर्छौ- बाबालाई याद गर्दै-गर्दै पवित्र बनेर पवित्रधाममा पुग्छौ। बाबाले सम्झाउनु भएको छ- पवित्रधामबाट नै तिमी तल झरेका हौ। पहिला तिमी सतोप्रधान थियौ फेरि सतो रजो तमोमा आयौ। अहिले तिमीले बुझेका छौ- हामी तल गिरेका छौ। तिमी संगममा छौ तर ज्ञानद्वारा तिमीले बुझेका छौ- हामी किनारा लागेका छौ। फेरि यदि हामीले शिव बाबालाई याद गर्छौ भने शिवालय टाढा छैन। शिव बाबालाई याद नै गर्दैनौ भने शिवालय धेरै टाढा लाग्छ। सजाय खानुपर्छ नि त्यसैले धेरै टाढा अनुभव हुन्छ। त्यसैले बाबाले बच्चाहरूलाई कुनै बढी मेहनत दिनुहुन्न। एक त बारम्बार भन्नुहुन्छ- मनसा-वाचा-कर्मणा पवित्र अवश्य बन्नु छ। यी आँखाले पनि धेरै धोका दिन्छन्। धेरै सम्हाल गरेर चलनु पर्ने हुन्छ।

बाबाले सम्झाउनु भएको छ- ध्यान र योग बिल्कुलै अलग हो। योग अर्थात् याद। खुलै आँखाले याद गर्न सक्छौ। ध्यानलाई योग भनिदैन। ध्यानमा जान्छन् भने त्यसलाई न ज्ञान, न योग भनिन्छ। ध्यानमा जानेलाई मायाले पनि धेरै आक्रमण गर्छ। त्यसैले यसमा धेरै सावधान रहनु पर्ने हुन्छ। बाबाको त काइदा अनुसारको याद चाहिन्छ। काइदा विरुद्ध कुनै काम गर्यौ भने मायाले एकदम गिराइदिन्छ। ध्यानको त कहिल्यै इच्छा पनि राख्नु छैन, इच्छा मात्रम् अविद्या। तिमीले कुनै पनि इच्छा राख्नु छैन। यदि बाबाको आज्ञामा चल्छौ भने उहाँले तिम्रो सबै कामनालाई नमागिकनै पूरा गरिदिनुहुन्छ। यदि बाबाको आज्ञाको उलंघन गरेर उल्टो मार्ग हिँड्यौ भने हुन सक्छ स्वर्गमा जानुको सट्टा नर्कमा गिर्छौ। गायन पनि छ- हात्तीलाई गोहीले खायो। धेरैलाई ज्ञान दिनेवाला, भोग लगाउनेवाला आज छैनन् किनकि काइदाको उल्लंघन गर्छन् भने पूरा मायावी बन्न पुग्छन्। देवता बन्दा-बन्दै असुर बन्छन् त्यसैले यस मार्गमा होशियारी धेरै चाहिन्छ। आफूमाथि नियन्त्रण राख्नु पर्ने हुन्छ। बाबाले त बच्चाहरूलाई सावधान गर्नुहुन्छ। श्रीमतको उलंघन गर्नु हुँदैन। आसुरी मतमा चल्नाले नै तिम्रो कला कम हुँदै जान्छ। कहाँबाट एकदम कहाँ पुगेका छौ। एकदम तल पुगेका छौ। अब पनि श्रीमतमा चलेनौ र बेपर्बाह भयौ भने पद भ्रष्ट हुन्छ। बाबाले हजो पनि सम्झाउनु भयो- श्रीमतको आधार विना जे गर्छौ त्यसले धेरै डिससर्भिस हुन्छ। विना श्रीमत गर्छौ भने गिर्दै जान्छौ। बाबाले सुरुदेखि माताहरूलाई निमित्त राख्नु भएको छ किनकि कलष पनि माताहरूलाई मिल्छ। वन्दे मातरम् गायन गरिएको छ। बाबाले पनि माताहरूको एउटा कमिटी बनाए। उनीहरूलाई सबै कुरा सुम्पिदिए। बच्चीहरू विश्वासपात्र हुन्छन्। पुरुषहरू प्रायः कंगाल बन्छन्। त्यसैले बाबाले पनि कलष माताहरूमाथि राख्नुहुन्छ। यस मार्गमा माताहरू पनि

कंगाल हुन सकछन्। पद्मापद्म भाग्यशाली जो बन्नेवाला छन्, उनीहरूले पनि हार खाएर कंगाल बन्न सकछन्। यसमा स्त्री-पुरुष दुवै कंगाल बन्न सकछन्। त्यसमा केवल पुरुष मात्र कंगाल हुन सकछन्। यहाँ त हेर कति हार खाएर गए अर्थात् कंगाल बने नि। बाबाले बसेर सम्झाउनु हुन्छ— भारतवासीहरू पूरा कंगाल बनेका छन्। माया कति शक्तिशाली छ। बुझ्ने सकदैनन् हामी के थियौं? कहाँबाट एकदम तल आएर गिरेका छन्! यहाँ पनि माथि चढ्दा-चढ्दै फेरि श्रीमतलाई भुलेर आफ्नो मतमा चल्छन् त्यसैले कंगाल बन्न पुग्छन्। उनीहरूको के हालत होला! उनीहरू त कंगाल बन्छन् फेरि ५-७ वर्षपछि खडा हुन्छन्। यहाँ त ८४ जन्मको लागि घाटा पाउँछन्। फेरि उच्च पद पाउन सकदैनन्, कंगाल बनि नै रहन्छन्। कति महारथीहरूले धेरैलाई उठाउँथे, आज छैनन्। निर्धन बनेका छन्। यहाँ उच्च पद त धेरै छ, तर फेरि होसियार रहँदैनन् भने माथिबाट एकदम तल गिन्छन्। मायाले खाइदिन्छ। बच्चाहरू धेरै होसियार हुनु पर्छ। आफ्नो मतमा कमिटी आदि बनाउनु, त्यसमा केही फाइदा छैन। बाबासँग बुद्धियोग राख्न जसबाट सतोप्रधान बन्नु छ। बाबाको बनेर फेरि बाबासँग योग लगाउँदैनौं, श्रीमत्को उल्लंघन गर्छौं भने एकदम गिर्न पुग्छौं। सम्बन्ध नै टुट्छ। लिंक टुट्छ। लिंक टुट्यो भने चेक गर्नुपर्छ— मायाले मलाई यति हैरान किन पाउँछ? कोसिस गरेर बाबासँग लिंक जोड्नुपर्छ। नत्र ब्याट्री चार्ज कसरी हुन्छ? विकर्म गर्नाले ब्याट्री डिस्चार्ज हुन्छ। माथि चढ्दा-चढ्दै गिन्छन्। जानेका छौं— यस्ता धेरै छन्। सुरुमा कति धेरै आएर बाबाका बने। भट्टीमा आएर फेरि आज कहाँ छन्? गिरे किनकि पुरानो दुनियाँ याद आयो। अहिले बाबा भन्नुहुन्छ— मैले तिमीलाई बेहदको वैराग्य दिलाइरहेको छु। यस पुरानो पतित दुनियाँसँग दिल लगाउनु छैन। दिल लगाऊ स्वर्गसँग, मेहनत छ। यदि यी लक्ष्मी-नारायण बन्न चाहन्छौं भने मेहनत गर्नुपर्छ। बुद्धियोग एक बाबासँग हुनुपर्छ। पुरानो दुनियाँसँग वैराग्य। पुरानो दुनियाँलाई भुल्नु यो त ठीक हो। अनि कसलाई याद गर्ने? शान्तिधाम-सुखधामलाई। जति हुन सकछ उठ्दा-बस्दा, चल्दा-फिर्दा बाबालाई याद गर। बेहद सुखको स्वर्गलाई याद गर। यो त बिलकुलै सहज छ। यदि यी दुवै आशाहरू भन्दा विपरीत चल्छौं भने पद भ्रष्ट हुन्छ। तिमी यहाँ आएको नै छौं नरबाट नारायण बन्न। सबैलाई भन्छौं— तमोप्रधानबाट सतोप्रधान बन्नु छ किनकि रिटर्न जर्नी हो। विश्वको इतिहास-भूगोल दोहोरिनु अर्थात् नर्कबाट स्वर्ग, फेरि स्वर्गबाट नर्क। यो चक्र घुमिरहन्छ। बाबाले भन्नु भएको छ— यहाँ स्वदर्शन चक्रधारी भएर बस। यसै यादमा रहने गर, हामीले कति फटक यो चक्कर लगायौं। हामी स्वदर्शन चक्रधारी हौं, अब फेरि देवता बन्छौं। दुनियाँमा कसैले पनि यो रहस्यलाई जानेका छैनन्। यो ज्ञान देवताहरूलाई त सुनाउनु पर्दैन। उनीहरू त हुन्छन् नै पवित्र। उनीहरूमा यो ज्ञान हुँदैन जुन शंख बजाउनु। पवित्र पनि हुन्छन् त्यसैले उनीहरूलाई निशानी दिने आवश्यकता छैन। निशानी तब हुन्छ, जब दुवै सँगसँगै चेतुर्भुज हुन्छन्। तिमीलाई पनि दिइदैन किनकि तिमी आज देवता भोलि तल गिर्छौं। मायाले गिराउँछ नि। बाबाले देवता बनाउनु हुन्छ मायाले फेरि असुर बनाइदिन्छ। अनेक प्रकारले मायाले परीक्षा लिन्छ। बाबाले जब सम्झाउनु हुन्छ तब थाहा हुन्छ। साच्चै नै हाम्रो अवस्था गिरेको छ। कति बिचराहरू आफ्नो सबै कुरा शिवबाबाको खजानामा जम्मा गराउँछन्, फेरि पनि कहिलेकाहीँ मायाबाट हार खान्छन्। शिवबाबाको बनेर फेरि किन भुल्छन्? यसमा योगको यात्रा मुख्य छ। योगबाट नै पवित्र बन्नु छ। ज्ञानको साथ-साथै पवित्रता पनि चाहिन्छ। तिमीले बोलाउँछौं पनि— बाबा हामीलाई आएर पावन बनाउनुहोस् ताकि हामी स्वर्गमा जान सकौं। यादको यात्रा हो नै पावन बनेर उच्च पद पाउनको लागि। जो छोडेर जान्छन् फेरि पनि केही न केही सुनेका छन् त्यसैले शिवालयमा अवश्य आउँछन्। पद जस्तो पाए पनि आउन चाहिँ अवश्य आउँछन्। एकचोटि याद गरेका छन् भने पनि स्वर्गमा आउँछन्, बाँकी उच्च पद पाउँदैनन्। स्वर्गको नाम सुनेर खुसी भइहाल्नु छैन। फेल भएर पाई पैसाको पद पाउनु, यसमा खुसी हुनु छैन। स्वर्ग त हो तर त्यसमा पद त धेरै छन् नि। महसुस त हुन्छ नि— म नोकर हुँ, म मेहतर हुँ। पछि गएर तिमीहरू सबैलाई साक्षात्कार हुन्छ— म के बन्छु,

मबाट कुनचाहिँ यस्तो विकर्म भयो, जसकारण यस्तो हालत भएको छ? म महारानी किन बनिनँ? कदम-कदममा होसियारसँग चल्नाले तिमी पदमपति बन्न सक्छौ। होशियारी राखेनौ भने पदमपति बन्न सक्दैनौ। मन्दिरहरूमा देवताहरूलाई पदमपतिको निशानी देखाउँछन्। फरक त बुझ्न सक्छौ नि। दर्जाले पनि धेरै फरक हुन्छ। अहिले त हेर, कति दर्जा छन्। कति ठाँट हुन्छ। हो त अल्पकालको सुख। अब बाबा भन्नुहुन्छ- उच्च पद पाउनु छ, जसको लागि सबैले हात उठाउँछन्। त्यसैले यति पुरुषार्थ पनि गर्नु छ। हात उठाउनेहरू पनि स्वयं खतम हुन्छन्। भन्छन्- ऊ देवता बन्नेवाला थियो। पुरुषार्थ गर्दा गर्दै नसकेर गयो। हात उठाउन सहज छ। धेरैलाई सम्झाउन पनि सहज छ, महारथीले सम्झाउँछन् पनि फेरि गायब हुन्छन्। अरुको कल्याण गरेर स्वयं आफ्नो अकल्याण गर्न पुग्छन्, त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ- सावधान रहने गर। अन्तर्मुखी भएर बाबालाई याद गर्नु छ। कसरी? बाबा हाम्रो पिता पनि हुनुहुन्छ, टिचर पनि हुनुहुन्छ, सद्गुरु पनि हुनुहुन्छ, हामी आफ्नो प्यारो घरमा जाँदौछौं। यो सबै ज्ञान भित्र हुनुपर्छ। बाबाको ज्ञान र योग दुवै छ। तिमीहरूमा पनि हुनुपर्छ। जानेका छौ- शिव बाबाले हामीलाई पढाउनु हुन्छ त्यसैले ज्ञान पनि भयो, याद पनि भयो। ज्ञान र योग दुवै सँगसँगै चल्छ। यस्तो होइन, योगमा बस्दा शिव बाबालाई मात्र याद गरिराख, ज्ञान बिसिँए पनि हुन्छ। बाबाले योग सिकाउनु हुन्छ भने ज्ञान बिसिँनु हुन्छ र! सारा ज्ञान उहाँमा छ। तिमी बच्चाहरूमा पनि यो ज्ञान हुनुपर्छ। पढ्नुपर्छ। जस्तो कर्म मैले गर्छु, मलाई देखेर अरूले पनि गर्छन्। मैले मुरली पढ्दिनँ भने अरूले पनि पढ्ने छैनन्। मैले जसरी दुर्गति पाउँछु त्यस्तै अरूले पनि दुर्गति पाउँछन्। अरूलाई गिराउन म निमित्त बन्छु। कति बच्चाहरूले मुरली पढ्दैनन्, मिथ्या अहंकार आउँछ। मायाले तुरुन्त आक्रमण गर्छ। कदम-कदममा श्रीमत चाहिन्छ। नत्र केही न केही विकर्म बन्छ। धेरै बच्चाहरूले भूल गर्छन् फेरि सत्यानाश हुन्छ। गल्ती गर्नाले मायाले थप्पड लगाएर कौडीतुल्य बनाइदिन्छ। यसमा धेरै समझदारी चाहिन्छ। अहंकार आउनाले मायाले धेरै विकर्म गराउँछ। जब कुनै कमिटी आदि बनाउँछौ भने त्यसमा प्रमुख एक-दुई महिला अवश्य हुनुपर्छ, जसको राय अनुसार काम होस्। कलष त लक्ष्मीमा राखिन्छ नि। गायन पनि छ- अमृत पिलाउँदा असुरले पनि बसेर पिउँथे। फेरि कहीं यज्ञमा विघ्न पाउँछन्। अनेक प्रकारका विघ्न पार्नेहरू छन्। सारा दिन बुद्धिमा व्यर्थका कुरा रहन्छन्, यो धेरै नराम्रो हो। कुनै पनि कुरा छ भने बाबालाई रिपोर्ट गर। सुधार्नेवाला त एक बाबा नै हुनुहुन्छ। तिमीले आफ्नो हातमा कानुन नलेऊ। तिमी बाबाको यादमा रहने गर। सबैलाई बाबाको परिचय देऊ तब यस्तो बन्न सक्छौ। माया धेरै कडा छ, कसैलाई पनि छोड्दैन। सधैं बाबालाई समाचार लेख्नुपर्छ। निर्देशन लिइरहनु पर्छ। त्यसो त हरेक निर्देशन मिलि नै रहन्छ। बच्चाहरूले सम्झन्छन्- बाबाले त आफैले यस कुरामा सम्झाउनु भयो त्यसैले अन्तर्यामी हुनुहुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- होइन, मैले त ज्ञान पढाउँछु। यसमा अन्तर्यामीको कुरा नै छैन। हो, यो सबै जान्नुहुन्छ- यी सबै मेरा बच्चा हुन्। हरेकको भित्रको आत्मा मेरो बच्चा हो। बाँकी यस्तो होइन- बाबा सबैमा विराजमान हुनुहुन्छ। मनुष्यले उल्टो सम्झन्छन्।

बाबा भन्नुहुन्छ- मैले जान्दछु सबैको तख्तमा आत्मा विराजमान छ। यो त कति सहज कुरा छ। फेरि पनि भुलेर परमात्मा सर्वव्यापी भनिदिन्छन्। यो हो एकज भूल, जसले गर्दा नै यति तल गिरेका छन्। विश्वको मालिक बनाउनेलाई तिमीले गाली गर्छौ त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ- यदा यदाहि... बाबा यहाँ आउनु हुन्छ त्यसैले बच्चाहरूले राम्ररी विचार सागर मन्थन गर्नुपर्छ। ज्ञानको बारेमा धेरै धेरै मन्थन गर्नुपर्छ, समय दिनुपर्छ तब तिमीले आफ्नो कल्याण गर्न सक्छौ, यसमा पैसा आदिको पनि कुरा छैन। भोकले त कोही मर्दैन। जति जसले बाबाको पासमा जम्मा गर्छन् त्यति भाग्य बन्छ। बाबाले सम्झाउनु भएको छ- ज्ञान र भक्ति पछि हुन्छ वैराग्य। वैराग्य अर्थात्

सबै कुरा भुल्नु। आफूलाई निर्मोही बनाउनु पर्छ, शरीरबाट म आत्मा अब गइरहेको छु। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरुप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरुलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरुको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) आफूमाथि धेरै नियन्त्रण राख्नु छ। श्रीमत्तमा कहिल्यै बेपर्बाह बन्नु छैन। धेरै-धेरै सावधान रहनु छ, कहिल्यै कुनै काइदाको उल्लंघन नहोस्।

२) अन्तर्मुखी भएर एक बाबासँग बुद्धिको सम्बन्ध जोड्नु छ। यस पतित पुरानो दुनियाँसँग बेहदको वैराग्य राख्नु छ। बुद्धिमा रहोस्- जुन कर्म मैले गर्छु, मलाई देखेर सबैले गर्छन्।

वरदान:- स्वमानको सिटमा स्थित रहेर मायालाई समर्पण गराउने श्रेष्ठ स्वमानधारी भव संगमयुगको सबैभन्दा श्रेष्ठ स्वमान हो मास्टर सर्वशक्तिमानको स्मृतिमा रहनु। जसरी कुनै ठूलो अफिसर वा राजा स्वमानको सिटमा स्थित हुँदा अरुले पनि उसलाई सम्मान दिन्छन्। यदि स्वयं सिटमा छैन भने उसको अर्डर कसैले मान्दैन। त्यस्तै तिमी पनि स्वमानधारी बनेर आफ्नो श्रेष्ठ स्वमानको सिटमा सेट रह्यौ भने माया तिम्रो अगाडि समर्पण हुन्छ।

स्लोगन:- साक्षीपनको स्थितिमा रहेर दिलारामको साथको अनुभव गर्नेवाला नै लवलीन आत्मा हो।